Lucian IONICĂ
GRIJĂ PĂRINTEASCĂ

Soneria zbîrnîi o dată şi încă o dată. Acateu nu se trezi. Picioarele îi erau întinse, o mînă îi atîrna peste braţul fotoliului iar cealaltă stătea să cadă de pe piept. Capul îi era dat pe spate, cu gura întredeschisă.

Vizitatorul sună din nou, de data asta lung, dar nu atît de lung pentru a trăda nerăbdare sau lipsă de politeţe. Părea calm şi hotărît să aştepte, avînd certitudinea că este cineva acasă, poate chiar persoana căutată, problema ce l îndemnase la drum era importantă şi urgentă ; dacă ar fi fost altfel, de bună seamă că nu s ar fi deranjat să vină.

La al patrulea ţîrîit, Acateu sări buimac în picioare şi rămase aşa, fără să mai facă vreo mişcare. Ascultă cîteva clipe, îşi auzea doar sîngele zvîcnind în urechi. Treptat, obiectele din jurul său prindeau contur, volum şi culoare. Mîna dreaptă amorţise şi acum îl durea, începu să o maseze. Simţea că mii de ace i se înfigeau în braţ. Deodată, parcă îşi aminti că sunase cineva la intrare. Porni într acolo strîmbîndu se de durere în timp ce îşi mişca mîna stingă, neputincioasă, cu ajutorul celei drepte.

Întredeschise uşa şi văzu un bărbat la vreo patruzeci şi cinci de ani. bine îmbrăcat, chiar elegant. Erau hainele sale cele mai bune pe care le lua numai la ocazii deosebite. Din cauza aceasta stătea ţeapăn, nefiresc. Spuse :

Aş dori să vorbesc, dacă se poate, cu domnul Acateu.

Eu sînt, cu ce anume vă pot fi de folos ?

Mă numesc Perea Eugen, nu ştiu dacă numele meu vă spune ceva...

Acateu deschise larg uşa şi l invită pe necunoscut să intre. Perea se şterse pe picioare şi, în hol, vru să se descalţe.

Nu, vă rog foarte mult, lăsaţi, nu este nevoie, e doar uscat afară.

După o foarte vagă împotrivire, mai mult bolborosită, Perea se mulţumi să şi pună pălăria şi pardesiul în cuier. Trecînd prin dreptul oglinzii se privi şi propria imagine îl satisfăcu.

Pătrunse cu băgare de seamă în livingul în care dormise pînă în urmă cu două minute gazda sa. Ocoli cu grijă ziarul rămas pe jos şi se aşeză stingherit pe o margine a canapelei. O uşoară nervozitate părea să i urce din vinul degetelor, îl examina cu atenţie pe Acateu. Un bătrînel cu înfăţişare comună, părul alb, bogat, mustaţă, riduri nu prea evidente, haine purtate dar îngrijite, de care probabil se ataşase. Părea un om vesel, plin ele sănătate, dornic să trăiască peste o sută de ani. Dacă n ar fi fost puţin buimăcit de somn, semănînd acum cu un bunic luat prin surprindere de vreo ispravă a nepoţilor, probabil că l ar fi văzut mai puţin sobru, poate chiar vioi, poate chiar jovial. Ce ciudat. Dacă nu ar fi primit asigurările cele mai serioase, dacă nu i s ar fi povestit întîmplări ce constituiau dovezi de netăgăduit, nu ar fi crezut că omul acesta, atît de obişnuit, care nu ţi ar fi atras prin nimic atenţia pe stradă, are o înzestrare neobişnuită, stranie, aceea ele a cunoaşte viitorul, mai apropiat sau mai îndepărtat, al omenirii sau doar al unui singur şi anonim individ. Auzise că nu foloseşte ceaşca de cafea, cărţile sau globul de cristal. Stă de vorbă cu tine, te priveşte, tu îl întrebi iar el, pur şi simplu, îţi răspunde de parcă ar citi dintr o carte, fără fă trădeze cel mai mic efort. Cu toate acestea era rar solicitat, deoarece, după cum se spunea, puţini îl luau în serios. Cei mai mulţi se mulţumeau să rîdă de naivitatea celor care credeau în asemenea poveşti. Fără să încerce să verifice adevărul prezicerilor, siguri de sine, îl considerau un şarlatan abil, cu toate că nu înţelegeau de ce nu primeşte bani sau cadouri. Un spirit cît de cît serios ar fi putut testa uşor pretinsa capacitate premonitorie, imaginînd cîteva experienţe simple.

Exista însă încă un motiv din cauza căruia, chiar şi c parte dintre cei ce erau convinşi de puterea bătrînului. nu apelau la ajutorul său. Prezicerile sale, fără a fi neadevărate, se refereau doar la evenimente neplăcute. Avea o faimă tristă. Oamenii îl ocoleau, nevrînd să trăiască sub teroarea aşteptării întîmplărilor nefericite, dacă se mai puteau numi întîmplări. Bătrînul

spunea că acesta ar fi tributul ce trebuia plătit pentru ieşirea din ordinea firească a lumii. Unii credeau că, de fapt, nu ar fi vorba decît de o predispoziţie subiectivă spre fapte triste sau spre aspectul trist al lucrurilor, o altă structură psihică putînd să releve latura fericită a evenimentelor viitoare. Alţii susţineau că tragicul este mai uşor de sesizat şi această înclinare nu ar fi decît rezultatul comodităţii. Oricum, nu erau decît ipoteze. Rămînea evident doar faptul că un om, vesel în viaţa sa de zi cu zi, prezicea de cele mai multe ori lucruri triste. Perea simţi ceva rece alunecînd pe şira spinării, înfiorîndu l. Ar fi vrut acum să bată în retragere. Recunoscu în sinea sa, fără să se ruşineze, că se temea. Pielea i se strînse. devenind ca de găină. Trebuia să şi facă puţin curaj. Trebuia să vorbească de la egal la egal. Nici un pas înapoi. El, Perea Eugen, va şti să se impună acestui domn, ba mai mult, îi va cere socoteală.

Cred că numele de Perea nu vă este necunoscut, începu el. Probabil vă aduceţi aminte de Perea Monica şi Perea Maria, fiica şi nevasta mea.

Desigur, a fost un caz interesant.

Tocmai în legătură cu acest „caz" aş dori să discut cu dumneavoastră. Este o problemă mai delicată, poate chiar foarte delicată, dar trebuie neapărat lămurită. Numai dumneavoastră sînteţi în măsură să o rezolvaţi, deoarece aţi contribuit la apariţia ei.

Vă rog, vă ascuft, spuse Acateu, fără să manifeste nici interes, nici plictiseală. Se gîndea că, probabil, faţa lui este umflată de somn şi arată dezagreabil. Ar fi trebuit să se spele cu apă rece, dar nu se putea hotărî să se scuze pentru un moment şi să treacă în baie.

Cu puţin timp în urmă, începu Perea, aproximativ o lună, aţi avut amabilitatea ca, la recomandarea prietenului nostru comun, domnul L., să o primiţi pe fiica mea Monica, şi să i răspundeţi la cîteva întrebări privind viitorul ei. Apreciez că această dorinţă a fost un simplu capriciu copilăresc pe care domnul L. l a luat în serios şi a apelat la dumneavoastră. Nu condamn curiozitatea ei şi nici faptul că aţi ajutat o să afle ceea ce o interesa, deşi, aşa cum am trăit noi, cei mai în vîrstă, fără să cunoaştem evenimentele viitoare ale vieţii noastre şi modul lor de înşiruire, ar fi putut să trăiască şi ea. Regretabil este faptul că noi, părinţii, nu am ştiut nimic înainte, aflînd doar mult mai tîrziu, cînd lucrurile au luat o întorsătură... să zicem neplăcută. Din fericire nu s a produs nimic ireparabil.

Acateu începea să bănuiască motivul vizitei şi, pentru a l impresiona şi mai mult pe tatăl fetei, se hotărî să i dea toate detaliile. Interveni întrerupîndu l :

Cred că ar fi nimerit să vă relatez cum a decurs întîlnirea cu fiica dumneavoastră pentru a şti ce s a în tîmplat şi a putea astfel judeca lucrurile în deplină cunoştinţă de cauză, îmi aduc foarte bine aminte ce am discutat atunci. Este o fată inteligentă şi mi a făcut plăcere. Citeam cînd soţia mea a introdus în această cameră o fată slăbuţă, emoţionată. Mi a spus cum o cheamă şi că L. o sfătuise să mi se adreseze. Mi am adus aminte că în urmă cu o zi sau două prietenul nostru comun mă rugase la telefon să o ajut. Am întrebat o care este necazul ce a îndemnat o să apeleze la mine. Mi a mărturisit că nu este vorba de nici un necaz, ci doar de o simplă curiozitate, şi că mai întîi ar vrea să ştie dacă într adevăr pot să ghicesc viitorul, înainte de a spune „ghicesc" s a oprit o clipă, neştiind dacă se cade sau nu să folosească acest cuvînt. îi era teamă de o gafă. I am spus că, deşi aparenţele sînt împotriva mea, adică, deşi oamenii de ştiinţă „serioşi" nici nu vor să audă de precogniţie ca fenomen real, iar în unele dicţionare nici nu apare cuvîntul, eu pot să cunosc ceea ce i,se va întîmpla unui om sau altuia, ori ce se va întîmpla cu un obiect, cu un fenomen ori cum va evolua o situaţie oarecare. Tot ce este dincolo de clipa „aceasta", în faţa ei, îmi apare în minte asemeni unui roman sau articol de ziar citit recent. Este ca şi cum mi aş aminti de ceva ştiut de cînd lumea. Un moment de concentrare şi apoi pot vorbi despre fapte la care nu m am gîndit niciodată pînă atunci, fapte care toate se vor întîmpla.

Fiind vorba de ceva atît de neobişnuit, majoritatea oamenilor mă consideră un impostor. Chiar şi aceia cărora le am dovedit într un fel sau altul capacitatea mea de precogniţie preferă să mă eticheteze în fel şi chip, decît să admită un „ceva" neexplicat încă de ştiinţă, care le

depăşeşte capacitatea de înţelegere. Renunţă astfel la un adevăr incomod. La vîrstă mea m am resemnat de mult şi nu mi fac griji din această pricină.

„Permiteţi mi, a spus fiica dumneavoastră, să vă sugerez o modalitate foarte simplă de a demonstra practic întregii lumi capacitatea pe care o posedaţi : jucaţi la loterie, nu numai la loteria naţională, ci la toate loteriile din lume. Dacă aţi cîştiga, să zicem, timp de un an toate sumele puse în joc, aţi deveni bogat. Oamenii sînt foarte sensibili la bogăţie, mai ales la cea ivită peste noapte. Argument mai bun decît acesta nu se poate găsi. Aţi putea să vă extindeţi sfera de activitate prin speculaţii la Bursă. Veţi ajunge să cumpăraţi întreaga lume. Ce ar mai conta atunci dacă ar crede sau nu cineva în darul dumneavoastră neobişnuit ?"

„Ai o imaginaţie bogată, i am spus. Din nefericire sau din fericire nu pot să fac ceea ce mi propui. Mărturisesc că îmi este teamă."

„De cine vă e teamă, de autorităţi, de hoţi ? Ştiind tot ce se va întîmpla, puteţi să evitaţi neplăcerile de orice fel. Nu aveţi de ce vă teme. Sînteţi un om extraordinar. Cunoaşteţi probabil toate descoperirile ştiinţifice care se vor face în viitor. Prin dumneavoastră viitorul intră în prezent. Magnific. Nu înţeleg de ce nu acţionaţi, nu înţeleg de ce îi lăsaţi pe savanţi să se chinuiască din moment ce deţineţi deja rezultatele cercetărilor lor ?"

„Pe de o parte savanţii de care vorbeşti ar trebui să mă întrebe ceea ce vor să ştie, altfel nu am cum să aflu cunoştinţele ştiinţifice viitoare care îi interesează, iar pe de altă parte mi e teamă. Nu este vorba de o ameninţare concretă, nu mi e teamă de ceva anume, este o teamă metafizică, fără obiect. Cînd încerc să văd viitorul unor lucruri pe care le simt „interzise", se cască deodată un hău adînc şi negru în faţa mea, ameţesc, totul se învîrteşte cu mine, sînt bolnav, slăbit şi epuizat, nu mai am putere, simt cum mă pierd. Am încercat o dată să lupt, să mă înfrunt pe mine însumi sau, cine ştie, pe altcineva... şi mi s a scurs orice vlagă, nici voinţă nu mai aveam. Cîteva zile am zăcut la pat. În aceste momente simt că atentez la o regulă... şi renunţ. S ar putea să fie şi puţin misticism în ceea ce ţi am spus, dar cine ar garanta că rămîne normal, dacă s ar trezi deodată cu un asemenea dar, putere sau cum vrei să i zici ?".

Pe scurt, m a rugat să i spun cînd se va căsători, cu cine anume şi cum vor trăi. O dorinţă firească pentru c fată de vîrsta ei. N am făcut decît să i descriu ceea ce vedeam foarte clar în faţa ochilor minţii mele, în acel spaţiu de neînţeles pentru mine şi, pînă acum, pentru oricine altcineva : se va căsători în anul doi de facultate cu un coleg dintr un an mai mare, va avea un copil, o fată, dar după şase ani se vor despărţi din cauza părinţilor ei, în special a mamei, care fac imposibilă viaţa celor doi tineri. Mai departe în viitor nu m a lăsat să privesc, dar mi a cerut noi amănunte despre perioada de care vorbisem. La început nu m a crezut sau nu a vrut să mă creadă şi a încercat să ia totul în glumă. Sau, poate, pur şi simplu nu înţelegea că este vorba despre ea însăşi şi nu era o poveste oarecare. Treptat, inevitabilitatea absurdă a faptelor viitoare i s a impus şi a plecat consternată. Să nu credeţi cumva că nu m a impresionat cazul ei, deşi de obicei oamenii, pleacă de la mine învinşi şi ar fi trebuit să devin insensibil la suferinţa lor. îmi pare rău de ei,, dar ce pot să fac? M am întrebat de mai multe ori dacă este bine să le destăinui viitorul, dacă nu ar trebui oare să tac ? Dar nu am curajul şi nici puterea. Nu eu îi chem. ei vin la mine. A tăcea atunci cînd ei mă întreabă înseamnă. să intervin în viaţa lor. să le modific evoluţia ulterioară, împotriva voinţei lor. Nu am acest drept, cu atît rnai mult cu cît nu ştiu dacă rezultatul va fi pozitiv sau negativ. M am resemnat. Nu îmi mai pun această problemă acum. Oricine m ar întreba, eu îi satisfac curiozitatea. Răspunderea este a acelora care mă întreabă, nu a mea.

Dar bine, domnule, este aberant ceea ce ai spus fetei ! Cum îţi închipui că noi, părinţii ei, care o avem doar pe ea, o să i vrem răul şi o să încercăm să i distrugem fericirea ? Este monstruos ! Gestul dumitale este incalificabil ! Dumneata, prin ceea ce ai spus, ai dezbinat o familie !

Îmi pare rău dacă s a întîmplat acest lucru, dar eu nu îmi „închipui", ci spun adevărul, adică numai ceea ce văd. Aţi fi dorit poate să nu i spun adevărul, ci să o încînt, dragă fetiţă, de

nevastă te va lua chiar Făt Frumos şi veţi trăi fericiţi o mie de ani, avînd copii şi nepoţi nenumăraţi ? Din păcate eu nu pot să fac aşa ceva, sau poate nu am voie. Cel care vrea să şi cunoască viitorul trebuie să aibă curajul să meargă pînă la capăt şi să afle chiar şi lucruri nedorite. Dacă sînteţi convins că pot vedea în viitor, aşa cum priviţi dumneavoastră în trecut, va trebui să mi daţi dreptate.

Se făcu linişte. Acateu părea să fi pronunţat o sentinţă definitivă. Perea continua să se frărnînte. Se vedea că nu spusese încă tot ce avea de spus. Asaltul următor trebuia să fie decisiv şi să i aducă victoria ; de aceea îl pregăti cu mai multă grijă :

Bine, dar nu lucrul acesta este cel mai important şi nu el este mobilul vizitei mele. Să continui. Monica, după această discuţie, nu a spus nimic acasă, doar s a închis în sine. Noi am observat imediat că s a întîmplat ceva, dar la întrebările noastre răspundea că totul este în regulă, că nu s a întîmplat nimic şi nu avem de ce să ne facem probleme.

În acele zile. prin cine ştie ce asociaţie, sau poate a fost numai o coincidenţă, soţiei mele i a venit ideea să cunoască de la o ghicitoare viitorul fetei. Nici eu, nici fata nu am ştiut nimic. N a ajuns la ghicitoare, ci tot la dumneavoastră, şi a aflat ceea ce dorea să ştie. Nimic rău în asta, dacă soarta prezisă fetei mele acum nu ar fi diferit foarte mult de cea prezisă prima dată. Aţi afirmat a doua oară că Monica se va căsători cu un coleg de serviciu, la doi ani după terminarea facultăţii, va pierde copilul datorită unei naşteri premature, iar soţul va muri într un accident de maşină, produs din vina lui. Fata va avea atunci 32 de ani, se va recăsători la 39 şi va muri la 88, complet senilă. Iată o prezicere situată între melodramatic şi macabru, în varianta întîi eşecul căsătoriei era pus pe seama noastră, a părinţilor, iar în a doua pe soţ şi, prin aceasta, pe fată, pentru că s a căsătorit cu acel bărbat. Mama a fost montată împotriva fetei, fata împotriva noastră. S a creat astfel o atmosferă foarte încinsă şi, într un moment de slăbiciune, s a produs ruptura. Trist şi stupid.

Contradicţia este evidentă. Dacă într adevăr vedeţi viitorul, care nu poate fi decît unul singur, cum de aţi prezis aceleiaşi persoane două, diferite ? Singura explicaţie pe care o găsesc, dacă o elimin pe aceea că v aţi înşelat amarnic, este că aţi dorit, dintr un motiv care îmi scapă, să rîdeţi de două fiinţe slabe de înger, gata să creadă orice.

Acateu se simţea foarte singur. Era obişnuit cu asemenea scene. Privea pe omul din faţa sa cu impresia că urmăreşte un film sau o piesă de teatru TV şi ca oricînd ar fi putut trece pe alt program sau ar fi putut închide aparatul. Ce ar fi să îngheţe imaginea într un stop cadru. Ridică uşor mîna şi Perea se opri aşteptînd un răspuns.

Nu sînteţi primul care, aflînd că vă aşteaptă lucruri neplăcute sau chiar tragice, protestează acuzîndu mă de minciună şi şarlatanie. Daţi dovadă, ca atîţia alţii, de laşitate, nu aveţi curajul să trăiţi cu cunoştiinţa celor ce se vor produce. Oamenii nu au reacţii foarte diferite atunci cînd îşi află propriul lor viitor. Cei mai mulţi încearcă să trişeze, crezînd că vor putea să preîntîmpine ceea ce nu le place. Deşartă speranţă. Dacă ar fi posibil aşa ceva, ar însemna că nu fac preziceri adevărate. Viitorul pe care îl văd ia în considerare tocmai faptul că subiecţii îşi cunosc viitorul şi vor acţiona ca atare. Dacă ei nu ar veni să mă întrebe, firul vieţii lor ar fi altul.

Dacă fata dumneavoastră nu m ar fi întîlnit niciodată şi nu mi ar fi pus întrebările pe care mi le a pus şi deci n ar fi auzit răspunsurile, desigur că ea ar fi avut o altă viaţă. Poate mai fericită sau poate mai nefericită, nu am cum să ştiu. Varianta întîi a fost adevărată, dar nu mai este. Prin intervenţia soţiei dumneavoastră, viitorul fetei s a modificat.

Perea încercă o ultimă rezistenţă, convins fiind că descoperise o contradicţie în afirmaţiile bătrînului.

Ştiind ceea ce i aţi prezis, Monica avea două posibilităţi : să ne spună şi nouă sau să nu ne spună. Mă întreb, viaţa ei s ar fi desfăşurat la fel în ambele cazuri ?

Simpla lor repovestire, de către cel în cauză, nu afectează evenimentele ulterioare ; ele se vor produce întocmai atît timp cît altcineva nu vine la mine să cerceteze viitorul acelei

persoane. Eroarea dumneavoastră constă în a crede că nu iau în considerare posibilitatea ca subiectul să destăinuie ceea ce i se va întîmpla. Uitaţi că eu ştiu de la bun început ceea ce va face. Prin urmare, dacă structura sufletească a fiicei dumneavoastră ar fi îndemnat o să vă mărturisească totul, decizia ei nu ar fi schimbat evenimentele, dar, în acest caz, predicţia mea ar fi fost alta, fiind vorba de un alt om.

Dar în situaţia cealaltă, faptul că soţia mi a relatat convorbirea cu dumneavoastră, va avea vreo consecinţă ?

Dacă cineva se interesează d.e viitorul altcuiva, acesta este un lucru întîmplător şi persoana despre care se cer informaţiile nu l poate influenţa în nici un chip. De aceea producerea lui va da naştere unor anumite transformări. Dacă mi daţi voie să vă fac o mărturisire, cred că este de a dreptul imoral să afli situaţiile prin care va trece un semen, fără să ai asentimentul său. Oamenii sînt atraşi cu atîta putere de necunoscut, încît în apropierea lui uită ce se cade şi ce nu ; bineînţeles nu mă refer la dumneavoastră, ca părinte aveţi tot dreptul, chiar obligaţia...

Deci, prin faptul că şi eu cunosc a doua variantă a viitorului fetei, acesta s a modificat din nou, fiind acum cu totul altul.

Nu, nu este chiar atît de simplu. El nu s a schimbat deoarece, pe de o parte eu ştiam că soţia dumneavoastră vă va povesti, iar pe de altă parte, contează destul de mult şi prezenţa nemijlocită în momentul precogniţiei. Credeţi oare că a asculta prezicerea chiar atunci cînd ea are loc sau a o asculta ulterior, să spunem, înregistrată pe bandă de magnetofon, este acelaşi lucru ? Vă înşelaţi, domnul meu ! Mai mult decît atît nu pot să vă explic. Totul este foarte complicat. Ar fi fost bine să stăpînesc legile cunoaşterii viitorului şi să le pot oferi înţelegerii oricui, M am resemnat şi acum mă mulţumesc cu evidenţe empirice, fără a mă mai strădui să aflu de ce aşa şi nu altfel. După cîte mi am dat seama în atîţia ani, viitorul unui om sau al tuturor oamenilor nu este în întregime predeterminat, dar cu toate acestea, poate fi „ghicit”. Este un paradox ca atîtea altele cu care ne am obişnuit şi pe care nici nu le mai observăm. Dacă nu puteţi crede, nu mă voi supăra. Viitorul îmi va da totuşi dreptate.

Perea nu mai avea ce spune. Se recunoscu înfrînt. Ce mai putea face ? Trist, mulţumi pentru explicaţii, se scuză de mai multe ori pentru deranj, îşi îmbrăcă pardesiul şi plecă.

Se înnoptase. Strada era pustie. Un vînt tăios purta frunzele uscate rostoglindu le deasupra caldarimului. Ce straniu i se părea acum totul : lipsa oamenilor, luminile farurilor, vitrinele luminate, albul marcajelor de circulaţie. Un fior îl făcu să se zgribulească. Mări pasul. Deodată îşi dădu seama că uitase ceva. Interesîndu se de viitorul fetei, soţia lui îl modificase în rău fără să şi dea seama. Oare n ar reuşi să determine o îmbunătăţire dacă el l ar ruga pe Acateu să cerceteze încă o dată viitorul fetei ? Era foarte probabil. Căută un telefon public. Dar dacă lucrurile se strică şi mai rău ? Era la fel de posibil.

Să fim serioşi, îşi spuse Perea, sînt tatăl fetei, sînt capul familiei, sînt bărbat, nu se poate ca intervenţia mea să fie de rău agur. Nu sînt copil, pot să mi dau seama de valoarea unei acţiuni, doar n o să stau să mă văicăresc, fără să fac nimic. Se opri şi zîmbi amar, înţelegînd că dorea mai mult decît îi stătea în putinţă. Totuşi, trebuia întreprins ceva. Şi bătrînul spune că prezicerile sale pot fi modificate iar, dacă este aşa, trebuie să se găsească o cale pentru a controla viitorul. Nu ne putem lăsa în voia în tîmplării. Trebuie să acţionez, asta cît mai repede, pînă nu va fi prea tîrziu. Chiar dacă în urma intervenţiei s ar produce modificări în rău, aş putea ruga vreo rudă sau vreun prieten să meargă la bătrîn şi să l întrebe ce anume rezervă viitorul pentru Monica. Iar dacă şi acesta ar da greş, aş putea ruga pe altcineva, şi aşa mai departe, pînă s ar găsi cineva a cărui intervenţie să determine o ameliorare. Dar m aş mulţumi oare numai cu o îndreptare, nu aş dori atunci să obţin mai mult ? Voi şti cînd să mă opresc ?

Rămase cu receptorul în mînă, nehotărît. Era întuneric, linişte şi se auzea foarte puternic tonul aparatului.